

USKON PERUSTUS

Joh. 4:46-53

46. Jeesus meni jälleen Galilean Kaanaan, missä hän oli muuttanut veden viiniksi. Kapernaumissa oli eräs kuninkaan virkamies, jonka poika sairasti.
47. Kun hän kuuli Jeesuksen tulleen Juudeasta Galileaan, hän meni tämän luo ja pyysi häntä tulemaan ja parantamaan hänen poikansa, joka oli kuolemaisillaan.
48. Jeesus sanoi hänelle: "Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko."
49. Kuninkaan virkamies pyysi: "Herra, tule, ennen kuin lapseni kuolee."
50. Jeesus sanoi hänelle: "Mene, poikasi elää." Mies uskoi tämän Jeesuksen sanan ja meni.
51. Hänen ollessaan paluumatkalla hänen palvelijansa tulivat häntä vastaan ja sanoivat hänen poikansa elävän.
52. Hän tiedusteli heiltä, millä hetkellä poika oli alkanut toipua. He sanoivat: "Eilen seitsemännellä tunnilla kuume lähti hänestä."
53. Isä ymmärsi, että se oli tapahtunut aikana, jolloin Jeesus oli sanonut hänelle: "Sinun poikasi elää." Hän uskoi, hän ja hänen perhekuntansa.

Mihin uskosi nojaa?

Sunnuntaimme aihe on uskon perustus. Jokaisten ihmisen elämää määrää se, mihin hän uskoo, mitä hän toivoo ja mitä siksi tavoittelee. Jos uskot itseesi, elät itseäsi varten. Jos uskot Jeesukseen, elät Häntä varten. Meidän käytöksemme ja tavoitteemme määrää uskomme ja vakuuttuneisuutemme kohde ja sisältö. Siksi on äärimmäisen tärkeitä kysyä, millä perusteella uskot sen, mitä uskot. Mihin uskosi oikein nojaa?

Maaginen usko

On paljon kyllä niitä ihmisiä, joiden uskolla ei ole mitään muuta perustaa kuin se, että he haluavat uskoa jotain. Usein tällaiset ihmiset vetoavat siihen, että kun oikein usko asiaansa, niin mahdotonkin tulee mahdolliseksi. Tällainen usko ei kuitenkaan ole kristillistä uskoa. Se on maagista uskoa. Magiahan on eräs syvällä jokaisessa ihmisessä asuva synnin muoto. Siinä on kysymys siitä, että yritetään uskonnollisilla keinoilla vaikuttaa niin Jumalaan, että saamme Hänet tekemään oman mielemme mukaan. Toivomusmagia on jokaiselle meille lapsuudesta tuttua. Kun oikein vahvasti toivoit jotain, olit lähes täysin varma siitä, että se myös Sinulle tapahtuu. Uskova kristittykin voi langeta huomaamattaan maagisen uskon syntiin.

Muistan lukiovuosiltani uskoontuloni vuotta paria uskoontuloni jälkeen tilanteen, jossa olin omantunnon syytösten ja muiden asioiden taakoittama. Polvistuin aamulla vuoteeni viereen, luin Raamattua ja rukoilin. Vuodatin koko sydämeni ahdistuksen Herralle, tunnustin sydämeni synnit ja pyysin armoa. Hän vastasi välittömästi laskemalla sydämeeni tuoreen tunnon Hänen armonsa ja hyvyytensä suuruudesta. Suuresti iloiten ja kiitollisena lähdin kouluun.

Pari kolme viikkoa myöhemmin olin jälleen aamulla varsin synkällä mielellä ja taakoitettu. Muistin tuon aikaisemman kokemukseni, asetuin jälleen polvilleni, avasin Raamatun samasta kohdasta ja rukoilin samoin sanoin kuin edelliselläkin kerralla. Mutta mitään vastausta ei kuulunut. Jouduin lähtemään apealla mielellä kouluun.

Pian tajusin kuitenkin, mikä ratkaiseva ero oli ensimmäisen rukouksen ja jälkimmäisen välillä. Edellinen oli ollut sydämen vilpittömyyttä ja avointa vuodattamista Herralle, persoonallista Herran kohtaamista. Jälkimmäinen oli taas toisaalta yritystä tilanteen järjestämisellä vaikuttaa omiin tunteisiin ja toisaalta aitoa magiaa. Yritin manipuloida Jumalaa tekemään sen, minkä Hän oli edellisellä kerralla tehnyt armoissaan.

Jumala ei kerta kaikkiaan suostu uskovienkaan hyväksikäyttäväksi. Hän on Herra ja Hän päättää itse, mitä Hän tekee. Aito uskon rukous ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omaan tahtoon, vaan päin vastoin se on oman sydämen taivuttamista Herran tahtoon.

Usko omaan uskoon

Eräs tämän ajan salakavalimpia harhoja on menestyksen teologia. Vaikka se edustaa kaikkialle länsimaihinkin levinnyttä uususkonnollisuutta, se leviää lähes huomaamatta nimen omaan vilpittömien Raamattuunsa uskovien kristittyjen pariin. Harhassa vedotaan Jeesuksen antamiin lupauksiin siitä, että mitä ikinä me Hänen nimessään pyydämme Isältä me saamme sen, kunhan se tapahtuu uskossa ollenkaan epäilemättä. Tämä Jeesuksen opetus tulkitaan tarkoittamaan sitä, että uskovan tulee päästä sellaiseen mielentilaan, että hän on 100%:n vakuuttunut saavansa sen, mitä Herralta pyytää. Kun hän saavuttaa tällaisen uskon varmuuden, niin mikään ei ole enää hänelle mahdotonta. Äärimmillään tämä harha opettaa, että ihminen kykenee täsmälleen samaan kuin Jumala, kunhan vain uskoo yhtä varmasti kuin Jumalakin. Jumalankin kyky toimia perustuu Hänen uskonsa suuruuteen.

Mutta itse asiassa tällaisen uskonnollisuuden Jumalaksi muuttuukin usko eikä suinkaan Taivaallinen Isämme ja Herra Jeesus Kristus. Mutta usko omaan uskoonsa on itse asiassa uskoa omaan itseensä ja kauheinta ylpeyttä, mitä voi ajatella.

Jeesuksen nimessä rukoileminen

Jeesus puhui noissa väärin tulkituissa jakeissa omassa nimessään rukoilemisesta. Hänen nimensähän on Vapahtaja ja Herra. Jos ja kun rukoilet Hänen nimessään, ensimmäiseksi joudut tunnustamaan itsesi sellaiseksi syntiseksi ja avuttomaksi ihmiseksi, joka kaiken aikaa tarvitsee Jeesusta Vapahtajakseen. Lapsen avuton pyyntö Isän puoleen, joka on väkevä, on uskon rukousta. Toiseksi Jeesuksen nimi on Herra. Et voi rukoilla Jeesuksen nimessä, ellet tunnusta Jeesusta siksi, joka päättää asian. Siksi uskon rukous pyytää vain sitä, mikä on Jumalan tahdon mukaista. Usko jättää myös tavan ja ajan, jona Herra vastaa kokonaan Hänen hyviin ja suuriin käsiinsä. Uskon rukouksessa on siis kysymys henkilökohtaisesta keskustelusta ja riippuvuussuhteesta suuren ja ihmeellisen Vapahtajan ja Herran kanssa. Tärkeämpää kuin se, mitä rukousvastauksina kenties saamme, on itse rukous eli se, että saamme olla yhteydessä Hänen kanssaan, avata sydämemme Hänelle ja kuulla, mitä Hän meille puhuu.

Usko tunteiden varassa

Koska uskossa on ensi sijassa kysymys kahden persoonan välisestä suhteesta, se ei voi kestää millään muulla kuin totuudellisuuden pohjalla. Elämän todellisuutta ei kestä usko, jonka uskon kohde ja perusta on valheellinen. Moni perustaa oman uskonsa lähes pelkästään tunnelmiinsa ja kokemuksiinsa. Niin kauan kuin tunnelmailmasto saadaan pysymään toivottuna jaksetaan uskoa, mutta kun tunteet ovat poissa, masennutaan ja joudutaan epäuskon syövereihin.

Kristillinen usko ei perustu toiveisiin eikä hyviin tunnelmiin, vaan Jeesuksen tekoihin ja sanoihin. Usko merkitsee Jeesuksen sanojen ja lupauksen vastaanottamista ja niihin turvautumista silloinkin kun inhimilliset toiveet ja tunteet puhuisivat sitä vastaan. Usko ottaa Jeesuksen sanan vastaan totuutena silloinkin, kun se ei kykene ymmärtämään Jumalan ajatuksia ja tekoja. Usko valitsee siis pitäytymisen Jumalan Sanan totuuteen ja hylkää valheena jokaisen ajatuksen, mieliteon, toiveen ja tunnetilan, jotka sotivat Raamatun selkeää Sanaa vastaan. Usko on selkeää asettumista Jeesuksen tekojen ja sanojen varaan. Uskon suuruus ei ole vakuuttuneisuuden suuruutta tai tunteiden voimakkuutta, vaan uskon kohteen Jeesuksen syvempää persoonallista tuntemista.

Hätäntynyt isä ja Jeesus

Tekstimme kohtaamme miehen, joka tulee Jeesuksen luo hädissään, sillä hänen poikansa oli kuoleman sairas. Se, että mies ylipäänsä tuli Jeesukselta apua pyytämään, kertoo, että hän uskoi Jeesuksen kykyihin ja haluan auttaa häntä nyt, kun mikään inhimillinen apu ei enää tehonnut. Usko on, niin kuin Luther sen määrittelee, Jeesuksen luo tulemista.

Mutta Jeesuksen tapa käsitellä tätä korkea-arvoista virkamiestä osoittaa, että Hän ei ollut lainkaan tyytyväinen miehen uskon perustaan. Hän halusi viedä miehen paljon syvemmälle uskoon, syvemmälle Jeesuksen tuntemiseen. Kun mies 40 kilometrin kävelyn ja juoksun jälkeen saapui Kapernaumista Kaanaan ja pyysi Jeesusta tulemaan mukaansa ja parantamaan hänen poikansa, Jeesuksen vastaus miehelle kuulostaa lähes tyllyltä:

“Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko.”

Jeesus puhuttelee miestä monikossa “te” -muodossa. Hän osoittaa, että mies ei mitenkään eronnut korkean virka-asemansa tai perheessä vallitsevan hätätilan takia muista ihmisistä, joiden usko Jeesukseen oli pinnallista ja perustui ihmeisiin ja merkkeihin, mitä he näkivät. Jeesus tiesi, että sellainen usko ei kestä koetuksissa, kun ihmeitä ei olekaan enää nähtävissä. Miehen tuli päästä syvempään uskoon, uskoon, joka perustui Jeesuksen itsensä tuntemiseen eikä vain Hänen tekoihinsa.

Syvimmiltään uskova ei lepää sen varassa, mitä se Herralta saa, vaan siinä, että hän saa tuntea Jeesuksen ja Isän. Vaikka kaikki muu vietäisiin - niin kuin Jobilta aikanaan - Jumala jää ja Hänessä on kyllin, minkä Jobkin tuli lopulta ymmärtämään.

Jeesus ei voinut suunnattomassa rakkaudessaan tämän hätäntyneen isän huutoa jättää kuulematta. Mutta Hän halusi antaa miehelle paljon enemmän kuin vain lapsen terveyden. Hän halusi antaa miehelle pelastavan uskon.

Miten mies sitten vastasi Jeesukselle?

"Herra, tule, ennen kuin lapseni kuolee."

Hän ei torjunut Jeesuksen nuhtelua siitä, että hänkin oli itse asiassa etsimässä ihmettä ja merkkiä poikansa elämään. Pyytämällä Jeesusta tulemaan mukanaan hän myönsi asian olevan niin kuin Jeesus sanoi. Hän ei voinut edes kuvitella, että hän voisi saada apua ilman, että Jeesus tulisi hänen kotiinsa ja koskettaisi poikaa parantavalla kädellään. Hänellä oli kyllä tietyn laista uskoa. Ellei hän olisi uskonut, että Jeesus todella kykenee pojan parantamaan, hän ei olisi tullut Jeesuksen luo.

“Olet oikeassa, mutta ei sillä ole väliä, haluanko nähdä ihmeitä vai en, vaan sillä, että Sinä tulet parantamaan poikani, sillä vain Sinä siihen pystyt!”

Sitten Jeesus sanoi hänelle:

“Mene, poikasi elää.”

Siinä oli kaikki. Jeesus ei antanut miehelle mitään merkkiä. Hän ei tehnyt sitä, mitä mies pyysi ja mikä olisi tyydyttänyt myös miehen halun nähdä jotain mahtavaa. Mies pyysi: “Tule mukaani!”

Jeesus vastasi siis:

“En toimi tavalla, mitä pidät välttämättömänä. Mutta annan sinulle avun, jota etsit. Mene, poikasi elää.”

Jeesus ei antanut miehelle merkkiä vaan tilaisuuden panna harjoitukseen uskon ilman merkkiä. Jeesus sanoi tosiasiallisesti:

“En anna sinulle merkkiä. Annan sinulle sanan. Saat merkin sen jälkeen, kun olet toiminut uskossa sanan varassa.”

Luemme:

“Mies uskoi tämän Jeesuksen sanan ja meni.”

Mikä sai hänet uskomaan sen? Raamattu ei kerro, mutta silti luulen tietäväni: Jeesuksen sanoissa, niiden sävyssä, ja Hänen katseessaan oli jotain niin majesteetillista ja suurta, että se pani miehen sanomaan:

“En kyllä ymmärrä, mitä ja miten kaikki tapahtuu, mutta uskon Häneen, kun Hän sanoo, että poikani elää.” Hän uskoi ja meni.

Ihme tapahtui. Täsmälleen samalla hetkellä 3-40 km päässä Kapernaumissa poika parani täysin yhdessä hetkessä. Kun mies tapasi palvelijansa, he sanoivat täsmälleen samat sanat, mitkä Jeesus oli edellisenä päivänä sanonut:

“Poikasi elää!”

Nyt tämä rehellinen mies otti selvää yksityiskohdista. Kun hän oli lähtenyt paluumatkalle Jeesuksen sanan varassa, hän ei voinut kuvitellakaan, että poika olisi voinut parantua kerta heitolla. Siksi hän kysyi, milloin pojassa oli alkanut toipumisen oireet. Palvelijat kertoivat, että mitään paranemisprosessia ei ollut tapahtunut, vaan poika oli edellisenä päivänä tietyllä kellonäytöllä parantunut kokonaan ja noussut täysin terveenä ylös. Kun mies sai tietää, että se oli tapahtunut täsmälleen sillä hetkellä, kuin Jeesus oli sanonut sanansa, hän ja hänen perheensä uskoivat. Vasta nyt kun hän tajusi mitä todellisuudessa oli tapahtunut, hän luovutti koko persoonallisuutensa Jeesukselle. Mutta se ei rajoittunut vain häneen vaan koko hänen perheensä uskoi. He ymmärsivät jotain ratkaisevaa Jeesuksen jumaluudesta, Hänen kaikkivaltiudestaan ja kaikki tietävyydestään. He pääsivät osallisiksi pelastavasta uskosta.

Usko, jolla uskotaan ja usko, joka uskotaan

Vanhastaan on erotettu toisistaan usko, jolla uskotaan, ja usko, joka uskotaan. Usko, jolla uskotaan on se avoin ja tyhjä käsi, joka ojentautuu Herran puoleen vastaanottamaan Hänen armonsa ja lahjansa. Sitä kuvaa Raamatun lyhin pelastusoppi: “Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu”.

Usko, joka uskotaan, on uskon sisältö ja kohde, uskontunnustuksemme mukainen suuri Persoona ja se, mitä tunnemme Hänen teistään. Pelastava usko ei ole tuo tyhjä käsi

eikä liioin Jeesus, jonka käteen tuo käsi ojentautuu. Pelastava usko on siinä, kun ylösnousseen Jeesuksen lävistetty käsi koskettaa tuota tyhjää kättä ja täyttää sen hyvyydellään. Vasta kun usko, jolla uskotaan, tarttuu uskontunnustuksemme Jeesukseen, ihminen pelastuu.

Usko irrallaan Jeesuksesta on harhailevaa ja uskonnollista uskoa, joka vie ihmisen harhaan ja tuhoon. Uskontunnustus ilman avutonta ja tyhjää kättä, joka siihen tarttuu, on pelkkää pään tietoa, suun höpinää ja muotojumalisuutta, vaikka se itsessään onkin ainoa pelastuksen tie.

Taistelu tapapainoisen uskon puolesta

Kun näin on, oikean Raamatullisen uskon tasapainon säilyttämisessä on aina kyse taistelusta. Usko tarrautuu Kristuksen sanaan vastoin tunteita, vastoin yleistä mielipidettä, vastoin omaa kokemusmaailmaa, vastoin epäilyksiä, vastoin rajallista ymmärrystämme, niin viime kädessä myös vastoi kaikkia pimeyden voimien hyökkäyksiä ja valheita, joista epistolatekstimme puhuu. Jeesuksen kädessä avuton usko kestää - mutta ei mitenkään muuten. Siksi uskovan kristityn on pukeuduttava Herran koko sota-asuun, selviytyäkseen pimeyden valtojen hyökkäyksiltä.

Uskon taistelutantereena ei ole vain maailma, joka halveksii ja vihaa Kristusta, vaan ennen kaikkea uskovan oma sydän. Juuri sitä vastaan pimeyden vallat tekevät hyökkäyksensä. Paavali osoittaa meille kuitenkin, että kaikki valheen hyökkäykset voidaan voittaa nimen omaan uskontunnustuksen sisällöllä, joka on annettu uskovan sydämen aseeksi.

Ef. 6:10-17:

10. Lopuksi: vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa.

11. Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää Perkeleen kavalat juonet.

12. Eihän meillä ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, henkimaailman pahoja olentoja vastaan.

13. Ottakaa sen tähden Jumalan koko taisteluvälineistö, jotta voisitte pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suorittuanne pysyä pystyssä.

14. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska.

15. Kenkinä jaloissanne olkoon rauhan evankeliumin alttius.

16. Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet.

17. Ottakaa pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana.

Puolustusaseet uskon säilyttämiseksi

Pimeyden hyökkäyksiä vastaan tarvitaan ensinnäkin totuuden vyö. Valhetta vastaan uskova panee evankeliumin totuuden eikä valhe kestä totuuden edessä. Pelastusvarmuuden horjuessa usko tarrautuu yksi Kristuksen lahjoittamaan täydelliseen lahjavanhurskauteen. Jos sydämen täyttää pelko, usko ottaa evankeliumin kengät ja juoksee rauhan evankeliumin turvaan. Kaikki pahan palavat nuolet voidaan taas sammuttaa uskontunnustuksen sisällöllä, uskon kilvellä. Epäilyjä vastaan päähän asetetaan Golgatalla hankitun pelastustyön varma sisältö, pelastuksen kypärä. Ja jos

epäuskon ja pahan hyökkäykset pääsevät tunkeutumaan sydämeen asti, niin otetaan käyttöön Jumalan sanan miekka ja annetaan sen tunkeutua omaan sydämeen, niin että se erottaa toistaan sielun ja hengen, lihan ja hengen, kuolettaa syntistä lihaa, mutta virvoittaa uuden ihmisen ja vahvistaa uskon.

Usko kestää ja voittaa taisteluissa siksi, että usko tarttuu Jumalan sanan lupauksiin. Uskova pääsee voittajaksi, koska Herra itse vastaa siitä, että Hänen sanansa mukaan tapahtuu.

Itoon Kiinaan lähtö

Lopuksi esimerkki siitä, miten Herra huolehtii omistaan, kun he pysyvät uskollisina saamalleen Sanalle. Nuori japanilainen pastori Eiichi Ito oli saanut Herralta kutsun lähteä lähetystyöhön Kiinaan. Tietyistä syistä hän joutui lähtemään ns. itsenäisenä lähettinä ilman lähetysjärjestöjen tai kirkkonsa tukea. Hän kuvaa lähtöön liittyvää taisteluaan näin:

“Boofun kirkon jäsenet sekä eri puolilla asuvat uskonystäväni keräsivät kiinantyötäni varten lähtölahjaksi tuolloista rahaa suuren summan 488 jeniä ja luovuttivat sen minulle. Eräs ystäväni lähetti minulle 60 jeniä sanoen: ‘Sinä menet Kiinaan lähetystyöhön meidän japanilaisten edustajana. Haluan lahjoittaa sinulle matkarahat Boofusta Pekingiin junan ja laivan ensimmäisessä luokassa.’ Koko matka ensimmäisessä luokassa maksoi 55 jeniä, joten minulle jäi summasta vielä 5 jeniä. Olin todella iloinen ja kiitollinen lähtölahjoista. Teetin elämäni ensimmäisen eurooppalaismallisen puvun, ostin paljon kirjoja ja hankin kaikkea tarpeellista, jotta en Kiinaan saavuttuani heti aiheuttaisi ihmisille vaivaa. Lähetin matkatavarat etukäteen.”

“Minun oli määrä lähteä matkaan varhain elokuun 25. päivän aamuna. Oli edellinen ilta. Minulla oli ensimmäisen luokan lippu Pekingiin ja lisäksi käteistä 50 jeniä. Arvelin, että sillä selviäisin jonkin aikaa, tulinhan toimeen Japanissa 30 jenillä kuussa. Tuumiessani, että seuraavana päivänä olisi vihdoin lähtö käsissä, mieleeni palasi eräs asia, joka oli päässyt minulta unohtumaan.”

“Seurakunnassamme oli siihen aikaan erään kunnioitetun suvun poika. Hänelle oli tapahtunut monenlaista, hän oli joutunut huonoille teille ja eli surkeaa elämää. Sukukin oli hyljännyt hänet. Hän eli sosiaalihuollon varassa. Ihmeellisen johdatuksen kautta hänestä oli tullut uskova. Seurakunta hoiti ja rukoili paljon tämän vuoteeseen sidotun miehen, häntä hoitavan vaimon ja kasvuiässä olevien lasten puolesta. Kerran tarvitsin heidän auttamiseensa välttämättä 49 jeniä. Lainasin rahat omissa nimissäni Okamura-nimiseltä seurakuntaneuvoston jäseneltä ja annoin ne avustukseksi perheelle. Okamura oli mies, josta huokui syvä rakkaus, ja hän sanoi minulle: ‘Sinun ei tarvitse turhaan ponnistella velan takaisinmaksamiseksi. Maksa sitten, kun sinulla on varaa.’ Hän jaksoi odottaa kärsivällisesti. Kun Kiinaan lähtöni tuli ajankohtaiseksi, hän ei sanallakaan maininnut velastani, vaan antoi itsekin suuren summan minulle lähtölahjaksi. Muistin tämän lainan lähtöä edeltävänä iltana. Hän ei ollut missään vaiheessa sanonut myöskään lahjoittaneensa summaa. Se oli velka, joten se oli myös maksettava takaisin. Menin sinä iltana palauttamaan rahat.”

“Minulla oli nyt parin matkalaukullisen verran matkatavaraa, ensimmäisen luokan lippu

Pekingiin ja yksi jeni käteistä rahaa eli sen verran kuin oli jäänyt velan maksettua. Miten selviäisin vain yhdellä jenillä käteistä? Ensimmäisessä luokassa saisi kyllä varmasti hyvät ateriat matkan aikana, mutta ajatuskin matkustamisesta kaukaiselle Kiinan mantereelle vain yksi jeni taskussa tuntui pelottavalta. Siksi polvistuin jälleen ja rukoilin hartaasti: 'Jumala, minulla ei ole kuin yksi jeni. Auta minua tässä mahdottoman tuntuksessa tilanteessa. Sain Kiinan matkaani varten peräti 488 jeniä. Olen käyttänyt koko summan enkä voi nyt sanoa, että lähdölleni on tullut este. Silloin olisin lähtölajavaras. Päästä minut lähtemään'."

"Rukoillessani Pyhä Henki johdatti minua hiljaa. Olin hetken ajatellut mennä uudelleen Okamuran luo selittämään tilanteeni ja pyytämään lainaksi 50 jeniä. Mutta Pyhän Hengen kuiskaus kantautui sieluuni ja esti sen: 'Sinä saarnaat aina kirkossa, että uskovan ei tule huolehtia siitä, mitä hän söisi, joisi tai päällensä pukisi, vaan etsiä ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin hänelle annetaan kaikki muukin. Jos teet velkaa nyt ennen kiinanmatkaasi, et toimi opetuksesi mukaan.' Luovuin lainanottoaikeesta."

"Toisena vaihtoehtona ajattelin pyytää summaa Nagoyassa asuvalta pikkuveljeltäni. Hän oli kohtalaisen varakas ja hän olisi hyvinkin voinut lähettää pyynnöstäni 50 jeniä. Mutta rahasumma ei mitenkään ehtisi perille seuraavan aamun kello kahdeksaan mennessä, sillä oli jo ilta seitsemän. Luovuin tästäkin ajatuksesta."

"Olin hetken hiljaa ja aloin ymmärtää, miksi olin joutunut tähän tilanteeseen. Minulle tulevaisuus oli vielä salattu, mutta Jumala tiesi viimeiseen asti kaiken, mitä edessäni olisi. Voisihan olla, että mentyäni Kiinaan lankeaisin epäuskoon ja häpäisisin Jumalan nimen. Vaikka en sitä nyt käsittäisikään, minun olisi toteltava Jumalaa siinäkin tapauksessa, että Hän tahtois nyt estää minua lähtemästä Kiinaan. Jos Jumala näkee parhaaksi kieltää matkani, minun olisi seurattava hänen tahtoaan, vaikka ihmiset puhuisivat minusta pahaa kuinka paljon tahansa. Jos taas siitä ei olisi kysymys, minun pitäisi lähteä rohkeasti matkaan pelkkä matkalippu ja yksi jeni mukana."

"Päätin jättää asian Herran ratkaistavaksi ja sinä iltana rukoilin: 'Jumala, auta minua matkaan, jos se on Sinun tahtosi. Jos taas on vaara, että Kiinassa tekisin syntiä, jolla häpäisisin nimesi, ja siksi et halua lähettää minua, olen Sinulle kuuliainen. Vaikka minua nimitettäisiinkin 'lähtölajjavarkaaksi', jään Japaniin ja työtä tehden maksan lahjarahat vähitellen takaisin. Johdata minua! Jos et tahdo minun lähtevän Kiinaan, niin osoita se minulle selkeästi Sanastasi tänä iltana tai aseta lähdölleni este esimerkiksi siten, että sairastun ja minulle nousee kuume tai että Nagoyan vanha äitini joutuu huonoon kuntoon. Silloin uskon, että kiinantyö ei ole Sinun tahtosi ja luovun siitä. Muussa tapauksessa lähdän'."

"Nukkumaan mennessäni mietin, nousisiko minulle ehkä kuume vai tulisiko vatsani kipeäksi vai saisinko ehkä sähkösanoman, jossa minua kehoitettaisiin siirtämään lähtöäni äitini heikentyneen terveyden vuoksi."

"Heräsin 25. päivänä elokuuta vuonna 1938, mutta mitään ei ollut tapahtunut. Lähdin siis matkaan. Matka kirkolta Boofun asemalle kestää kävellen noin seitsemän minuuttia. Minulla oli matkalaukut, lippu Pekingiin ja yksi jeni rahaa. Kulkiessani asemaa kohti

ajoitain jalkani eivät tahtoneet totella, kun muistin, että minulla oli vain yksi jeni. Saavuin asemalle ja hämmästyin nähdessäni, kuinka moni oli tullut saattamaan minua. Siellä oli seurakuntalaisia, pyhäkoululaisten ja kirkon lastentarhan lasten vanhempia ja paljon muita.”

“Kaikilta heiltä olin myös aiemmin saanut lähtölahjan. Saattajien joukossa oli kuitenkin kymmenen naapurustoni ihmistä, jotka eivät olleet koskaan tulleet kirkkoon. He ojensivat minulle lahjarahakirjekuoren sanoen: 'Pastori, kuulimme, että matkustatte kauas. Pitäkää hyvää huolta terveydestänne! Ostakaa tällä vaikkapa evästä'.”

“Olin hyvin hämmästynyt, kun sain lahjan näiltä kaupunkilaisilta, joilla ei ollut mitään yhteyksiä kirkkoon. Olimme vain hyvänpäiväntuttuja. Minulla ei ollut ollut aavistustakaan, että tällä tavalla saisin, mitä tarvitsin. Kiitin syvästi ja nousin junaan. Istuin ensi kertaa elämässäni ensimmäisessä luokassa. Avasin kiitollisin mielin näiden kymmenen ihmisen yhteisen lahjakuoren ja löysin yhteensä peräti 30 jeniä. Se oli sama summa, jonka olin Boofun kirkossa saanut kuukaudessa palkkaa. Nyt minulla oli siis yhteensä 31 jeniä. 'Nyt selviän hyvin', ajattelin ja matka alkoi.”

“Kun toisella asemalla, avasin junan ikkunan, vaunuosastooni nousi Isobe-niminen mies, joka ei ollut kristitty. Mutta olin huolehtinut hänen kristitystä sisarestaan, joka oli sairastunut ja kuollut tuberkuloosiin. Isobe oli sen jälkeen osoittanut tästä kiitollisuuttaan antamalla minulle joka vuosi lahjan. Noustessaan junasta pois hän ojensi minulle lähtölahjan sanoen: 'Pastori käytä tämä, niin kuin hyväksi näet.' Junan lähdettyä avasin kirjekuoren kiitollisin mielin. Siinä oli suuri 15 jenin summa. Minulla oli nyt 46 jeniä ja suuresti iloiten saavuin Mojin kaupunkiin.”

“Laivan lähtöön oli noin tunti neljäkymmentä minuuttia. Kyuushuun saarelta oli tullut monia veljiä ja sisaria saattamaan minua. Juttelin heidän kanssaan. Hetken kuluttua saapui ystävänsä kanssa rouva Minagawa. Molemmat rouvat ojensivat minulle lähtölahjan sanoen: 'Ostakaa tällä matkan aikana vaikka jotain syötävää.' Kiitin ja avasin kirjekuoret hyttissäni. Kummassakin oli kaksi jeniä.”

“Elokuun 25. päivänä junan lähtiessä Boofun asemalta klo 8:42 olin saanut kymmeneltä henkilöltä 30 jeniä, Oogorin asemalla Isobelta 15 jeniä ja ennen laivan lähtöä kahdelta rouvalta molemmilta kaksi jeniä. Kaiken kaikkiaan olin saanut 49 jeniä. Kun siihen lisätään jeni, joka minulla oli entuudestaan, minulla oli nyt 50 jeniä. Täsmälleen edellisenä iltana maksamani summa 49 jeniä oli palautettu minulle laivan lähtöön mennessä. Laiva lipui ulos satamasta ja kyyneleet valuivat valtoimenaan silmistäni.”

“Iloni ei niinkään johtunut niistä 50 jenistä vaan siitä, että olin saanut kokea 1. Mooseksen kirjan 22. luvun sanojen: 'Herra näkee, Herra huolehtii' toteutuvan omalla kohdallani. Jumala elää ja huolehtii meistä tänäänkin. En osannut kiinaa, minulla ei ollut maassa ystäviä. Mutta sain vakuutuksen siitä, että Jumala tulisi siunaamaan työni Kiinassa.”

Jumala käytti voimakkaasti pastori Itoota Kiinassa ja sodan jälkeen Japanissa ja laajalti muuallakin maailmassa.

Mihin Sinä rakennat uskosi?

Rakennatko Sinä uskosi Jeesuksen Sanan ja sen kautta Hänen itsensä tuntemisen varaan, vai etsitkö Sinä niin kuin moni tämän päivän ihminen tekee kokemuksia ja merkkejä. Jos rakennat tunteitasi ja kokemustesi varaan, elät uskovana jatkuvassa vuoristoradassa. Välillä ylhäällä ja sitten taas oikein kunnolla nokka savessa. Usko tuo toki muassaan kokemuksia, mutta ne seuraavat uskoa eivätkä synnytä sitä. Usko syntyy ja kasvaa vain Jeesuksen Sanan vastaanottamisen kautta. Jeesus ei välttämättä tee niin kuin Sinä pyydät, vaan niin kuin on parasta Hänen ja Sinun välisen suhteen syntymisen ja syvenemisen kannalta. Anna Herran Sanan puhua paljon sydämellesi. Anna Herran puhua silloinkin, kun se tekee kipeää. Sillä Sanan miekka ei ole tarkoitettu vain toisten sydämiä vaan ennen kaikkea Sinun oman sydämesi paljastamiseksi ja parantamiseksi.

Muista myös, että uskossa elämiseksi ei ole mitään muuta mahdollisuutta kuin ottaa Sana sellaisenaan ja lyhentämättömänä vastaan. Heti kun Sinä katsot voivasi valikoida, mitkä Jeesuksen sanat kelpaavat Sinulle ja mitkä eivät, olet suolla ja suunnattomassa vaarassa. Olet noussut nimittäin Herran yläpuolelle. Vain Sanan alle taipuvat saavat nähdä, miten sanan lupaukset toteutuvat heidän elämässään.

Lähde liikkeelle Jeesuksen sanojen varassa ja saat nähdä, kuka ja millainen Hän on!